

An Nhiên rít thêm h i thu c n a, ng c nhìn b u tr i. Trăng đêm nay r t tròn và sáng. Song, d i ánh trăng này, bao ng i đ c th nh th i th ng th c nh cô?... Th nh th i , cũng không h n. Cô đ a tay xem đ ng h . M i gi ba m i.

Còn nh , cũng n i này, l n đ u An Nhiên g p Khang. Đêm đó m a to, trong lúc đ ng ch tr i t nh, cô l y đ i u thu c đ nh ch m, nh ng loay hoay mãi v n không tìm ra chi c qu t gaz th ng mang bên ng i. Ch a k p th dài, thì đóm l a nh lóe lên, An Nhiên b t g p ánh m t m áp c a ng i đàn ông đ ng c nh t lúc nào. Cô kh nghiêng ng i đ đ u thu c ch m vào đóm l a. “C m n” và “không có chi” là hai câu nói duy nh t đ c th t lên. H l ng đ ng bên nhau rít thu c và nhìn m a r i. Cô không ch c li u anh có đ n vào t t c các ngày trong tu n, nh ng m i bu i di n c a cô g n 4 tháng nay đ u th y anh hi n di n. V y mà đêm nay không th y anh...

An Nhiên ngã ng i t a vào băng gh , nh ng r i c m giác có ng i nhìn mình, cô m m t ra. Khang đang đ ng t a l ng g c c t đ i di n. C hai nhìn nhau lúc lâu.

- Nhiên không h i vì sao tôi đ n tr ?
 - Có h n hò gì mà tra h i.
- Khang c i nh . An Nhiên quăng tàn thu c xu ng đ t và di giày lên cho đ n khi nh ng đóm l a nh t t h n. Cô nhón tay l y m t đ i u thu c khác g n lên môi.
- Hút nhi u không t t.
 - Không t t cho ai?
- An Nhiên nghênh m t ra v thách th c, nh ng cũng nh bao l n tr c, cô c p m t xu ng th t nhanh đ tránh tia l a n ng n n t anh. Cô lúng túng h đ i u thu c, c t vào bao. Khang c ki m đ không m m c i thú v , th y yêu cách bi u hi n c a cô.
- Hôm nay hát có t t không?
 - Mu n bi t sao không đ n nghe?
 - Có ng i b n thân đ n tìm đ t ng t. S p t i ch c tôi đi xa m t tháng.
- Nhiên bóp m nh gói thu c trong bàn tay thon c a mình.
- Đi đâu?
 - Hà N i.
 - Sao ph i ngoài đó lâu v y?
 - Tôi v a nh n v ki n khó.
 - V gì? Tôi có bi t không?

- Nhiên s&# không thích nghe đâu.
- Anh ch&# a nói sao bi&# t là tôi không thích. Lúc nào cũng v&# y, làm ra v&# bí &# n.
- Tôi có bí &# n gì đâu. Tên tu&# i, công vi&# c, gia đình, c&# nhà c&# a tôi, Nhiên đ&# u bi&# t c&# mà.
- Không ph&# i nh&# ng đ&# u đó... Tôi không ch&# m đ&# c vào h&# n anh.
- Th&# tâm h&# n Nhiên đ&# n&# m b&# t l&# m sao?
- Có l&# chúng ta ch&# a thân đ&# n m&# c &# y.
- ...Thôi khuya r&# i, đ&# tôi đ&# a em v&# .
- Anh m&# i g&# i tôi là gì?

L&# n này đ&# n l&# t anh quay m&# t đi

- Em. Không đ&# c sao? Em nh&# tu&# i h&# n tôi nhi&# u mà.
- M&# i quan h&# gi&# a chúng ta là gì, Khang?
- B&# n bè.
- Th&# t sao?...
- V&# y theo em, m&# i quan h&# này là gì?

Nhiên b&# m môi, ngăn ti&# ng th&# dài.

- Ch&# ng là gì c&# .

Cô đ&# Khang đ&# ng l&# ng m&# t mình và b&# đ&# n bãi xe. Trong lòng cô t&# a h&# có đ&# u gì v&# a đ&# v&# . Sau phút ng&# ngàng, Khang b&# c nhanh h&# n đ&# d&# t xe cho cô. Hai ng&# i đ&# máy và ch&# y song song nhau, ch&# ng ai nói thêm l&# i nào n&# a. Đêm Sài Gòn nh&# ng&# i thi&# u ph&# đ&# u dàng, tr&# m l&# ng và bí &# n.

oOo

An Nhiên th&# b&# v&# phía công viên 23 tháng 9, vài ng&# i b&# n quen trên m&# ng đang ch&# cô &# đó. M&# c dù không bi&# t nhi&# u v&# h&# , cô v&# n c&# m th&# y vô cùng thân thi&# t. Có l&# khi đ&# ng tr&# c khó khăn, con ng&# i d&# g&# n nhau h&# n. Đây là l&# n th&# 3 liên ti&# p cô xu&# ng đ&# ng bi&# u tình ch&# ng Trung Qu&# c. M&# y đ&# a b&# n h&# i ai xúi gi&# c cô. Nh&# ng đ&# a thân h&# n chút l&# i b&# o có r&# nh thì &# nhà ngh&# ng&# i cho kh&# e. Còn nh&# ng ai không thích l&# i vu lên r&# ng cô làm v&# y đ&# đánh bóng tên tu&# i c&# a mình. V&# i t&# t c&# , cô đ&# u l&# c đ&# u và c&# i. Cô đi ch&# vì đó là vi&# c NÉN làm, th&# thôi. Có nh&# ng n&# i đau ngoài đ&# i quá th&# c, bi&# n Đông ngoài kia đang n&# i sóng, nh&# ng ng&# i ng&# dân đang b&# b&# t gi&# t ngoài kia, cô có th&# làm gì cho h&# ? Cô không th&# c&# t ti&# ng hát m&# i đêm v&# i tâm h&# n khô c&# n đ&# i ch&# t.

M&# i ng&#&# i v&# y tay m&# ng cô nh&# g&# p l&# i ng&#&# i b&# n thân th&# nào. Cô không hay khóc, nh&# ng lòng ch&# t dâng ni&# m xúc đ&# ng khó t&#. Ai cũng cho r&# ng hôm nay chính quy&# n s&# đàn áp m&# nh, v&# y mà t&# t c&# v&# n hi&# n di&# n đ&#ng đ&#. Nh&# ng m&# nh l&# nh ng&#n c&# n tr&# nên l&# b&# ch, h&# không x&# ng đáng lên ti&# ng thay cho t&# qu&# c. Có ng&#&# i m&# nào t&# ch&# i l&# i “t&# tình” c&# a đ&# a con ru&# t th&# t dành cho mình?

Trong lúc m&# i ng&#&# i lui hui l&# y bi&# u ng&# ra kh&# i ba lô thì xung quanh vang lên nhi&# u ti&# ng la hét. Li&# n sau đó, hai hay ba tên ti&# n sát đ&# n kéo m&# nh tay cô v&# phía h&#. Ch&# a k&# p ph&# n &# ng vì b&# t ng&# thì ng&#&# i b&# n đ&# ng cùng đã nh&# y đ&# n gi&# i v&#y cho cô. Anh b&# g&# t ph&#ng ra, té ngã xu&# ng đ&# t và b&# đ&# p vào ng&#&# i nhi&# u cú không n&#&# ng tình. Cô c&# m th&# y đau nh&# chính mình đang h&# ng ch&# u nh&# ng đ&#n ác &# y. Cô hét đ&# n kh&# n gi&# ng “Các ng&#&# i làm gì v&# y? Các ng&#&# i không có quy&# n. Yêu n&#&# c là có t&# i sao?”, nh&# ng m&# t l&# n n&# a hai tên trong đám l&#i và nh&# c cô lên qu&#ng vào chi&# c xe thùng ch&# s&# n. Cô th&# m chí ch&# ng th&# y đau n&# a, ch&# c&# nh&#i ng&#&# i nhìn v&# phía các b&# n l&# n cu&# i, nguy&# n c&# u bình an cho các b&# n. Cô hít m&# t h&# i sâu, t&# b&# o không đ&#&# c y&# u đ&# i trong lúc này, quay nhìn b&# n ng&#&# i mà cô ch&# th&# y khinh b&#.

- Th&# tôi xu&# ng. Tôi ph&# m t&# i gì? Các anh có còn là ng&#&# i n&# a không? Nh&# ng ng&#&# i c&# n các anh b&# o v&# thì các anh đ&# i x&# nh&# sức v&# t? K&# thù &# c hi&# p đ&# ng bào các anh ngoài bi&# n kh&# i thì các anh l&# i khoanh tay đ&# ng nhìn? T&# i sao v&# y?
- Im đi, đó không ph&# i vi&# c c&# a cô. M&# i vi&# c đã có Đ&# ng và nhà n&#&# c lo r&# i!
- Đó là vi&# c c&# a tôi, vì tôi là ng&#&# i Vi&# t Nam. Còn anh là ai?
Câu h&# i r&# i vào kho&# ng không th&#ng l&# ng. H&# quay m&# t đi gi&# nh&# không nghe. Cô th&# y b&# xúc ph&# m và u&# t &# c. Cùng là con ng&#&# i, đáng lý không nên đ&# i x&# v&# i nhau th&#, hu&# ng gì h&# và cô có chung đ&# t m&# ... Cô t&# a ng&#&# i vào thành xe, m&# t m&# i, nh&# ng câu h&# i không l&# i đáp ti&# p t&# c xoáy vào tim đau nh&#i.

oOo

Xe đ&# ng tr&#&# c đ&# n công an. Khi tên công an m&# c th&#&# ng ph&# c toan ti&# n g&# n, An Nhiên tr&# ng m&# t nhìn anh ta. Cô không mu&# n b&# bàn tay đó ch&# m vào ng&#&# i thêm l&# n nào n&# a.

Ng&# i sau bàn gi&# y là ng&#&# i đàn ông m&# p m&# p m&# c s&# c ph&# c ch&# a đ&# n b&# n m&#&# i, s&# h&# u g&#&# ng m&# t dùng đ&# a tr&# nít. Cô bu&#ng ng&#&# i xu&# ng chi&# c gh&# đ&# i di&# n theo cái ch&# tay c&# a ông ta.

- Cô có bi t t ý bi u tình là ph m pháp?
- B n tôi là lu t s , thi t nghĩ ki n th c v lu t c a anh y không t . Lu t pháp không c m ng i dân yêu n c bi u tình ch ng ngo i xâm.
- Cô t ng hành đ ng bi u tình là khôn ngoan l m sao? Khai th t đi, do ai xúi gi c cô?
- Khi anh th t lên câu h i đó là anh xem th ng tôi. Và ng c i, tôi cũng xem th ng anh m.
- Tôi không lý lu n v i cô.
- Các anh m i tôi đ y ch . N u không mu n nói n a thì tôi v .
- Cô ng i đó, tôi v n ch a nói xong.
- Tôi giúp gì đ c cho anh?
- Cô khai vào đây lý l ch cá nhân và l p b n cam k t su t đ i không đi bi u tình n a.
- SU T Đ I?
- Ph i.
- Tôi không có thói quen h a h n, th th t gì v i ai v m t t ng lai quá xa v i.
- Cô nên ăn nói nghiêm túc.
- Tôi v n đang nghiêm túc đây!
- Óc đ u ph !
- Anh nói gì?
- Tôi không nói cô.
- V y anh đang t nói anh à? Th thì cho tôi xin i!
- Cô...

An Nhiên cho tay vào túi qu n, l y ra bao thu c, đ a m t đ i u lên môi. Ông ta ch m lên nh con thú đ , gi t đ i u thu c kh i môi cô.

- Không đ c hút đ đây!
- Nh ng tôi bu n ng l m, không có thu c tôi s không t nh táo đ làm vi c v i anh đâu!
- Đ ng kia có thùng n c đá, n u c n c đ n l y mà t t vào m t cho t nh.

An Nhiên đ ng th ng d y.

- Anh l y mà t t vào tôi!

Tên công an h m h c đ ng d y, b c nhanh ra ngoài, d ng nh đang c k m đ không đánh cô.

- M i ng i không có quy n nh t tôi đ đây! N u không th ra, tôi s la toáng lên cho xem. V a lúc đó, tên công an khác tr h n b c vào. Anh ta nhìn An Nhiên, n n c i thân thi n.
- Sao em l i làm th , chúng tôi đã ti p đ i em r t l ch s mà, có ph i không?
- , th ra các anh đ nh nghĩa nh th là l ch s .

Anh ta v n c i.

- Em nên bi t đ i u, n u không chúng tôi có quy n gi em lâu h n đ đ i u tra.
- Anh l y cái quy n đó đ đâu?
- T t nh t em nên bi t đ đây ai là ng i đ c đ t câu h i.
- Rõ r i, v y bây gi tôi mu n đi toilet m t chút có đ c không?
- Mãi vòng vo th này ch b t l i cho em. Chúng tôi làm vi c cũng vì nhi m v đ c giao phó.
- V y anh mu n tôi ch ng minh th nào thì m i tin là tôi có nhu c u c n gi i quy t?
- Em vi t xong b n t khai r i mu n đi đâu thì đi.

An Nhiên mi n c ng ng i i, c m bút lên. H n m i phút sau, cô đ y t gi y v phía tên công an.

- Bây gi tôi đi đ c ch a?
- Còn b n cam k t n a.

An Nhiên nh ch môi b t m n.

- Chúng tôi quá ngây thơ khi nghe lời các anh hứa hẹn. Nhưng không biết tại sao mãi đến giờ đây, anh biết không?

- Bây giờ em biết hay không, đó là quy định của em.

An Nhiên ngã ngửa ra sau. Cô thấy đói, khát và mệt mỏi. “Quy định của cô”, cũng biết cách nói làm. Sự chần chừ đó khác gì “cô muốn chờ tới buổi trưa để ăn hay dạo ngắm”, cuối cùng thì vẫn chờ tới thôi.

An Nhiên nhìn ra ngoài. Người thân xa có thể không hay biết, nhưng những người đã đồng hành cùng cô sáng nay, những người bên thân thì tất trên mạng họ sẽ trông tin.

- Tôi có thể lấy lại điện thoại gửi cho bạn không?

- Hiện giờ chưa được.

- Chắc anh cũng có người thân, phải không? Nếu bạn đồng hành bị mất, anh có lo không?

- Em chịu hiểu tác sự được và sự thoải mái.

Nhìn vẻ mặt căng thẳng đó, An Nhiên bấm môi ngừng nhìn lên trần nhà. Cô hiểu được bạn gái ở đây mãi cũng không phải cách.

- Được, tôi biết.

Khi biết được cảm giác “Độc lập – tự do – hạnh phúc”, lòng cô không khỏi dấy lên nỗi cay đắng, kìm quết quá!

“Tôi cam kết VĨNH VIỄN không tham gia bất cứ tình trạng phi Trung Quốc bất kỳ để xâm chiếm đất nước tôi”.

An Nhiên ghi ngày tháng năm và ký tên. Xong đâu đấy, cô đứng bên cạnh ký tên công an. Anh ta nhìn cô với vẻ hài lòng, nhưng vẻ mặt thân thiện đó biến mất nhanh chóng.

- Em biết như vậy không được.

- Tại sao? Rõ ràng có hai chữ Vĩnh Viễn theo yêu cầu của các anh.

- Nhưng em lại thêm vài sau...

- Vậy đó có gì sai? Anh muốn tôi nghĩ im khi từ chối bất kỳ xâm chiếm nào? Anh là người Việt Nam như tôi, anh cũng sẽ không nghĩ yên, đúng không?

- Anh không tranh luận. Yêu cầu em biết rồi.

- Tôi sẽ không biết. Nhưng gì các anh yêu cầu, tôi đã làm theo. Giờ đến phiên anh giải thích cho anh của mình.

- Em đừng giải thích!

An Nhiên ôm bụng, nhăn nhó. Tên công an nhìn cô thăm dò, nhưng đến khi thấy cô tỏ vẻ đau đớn quá, anh ta đâm bối rối.

- Em đi đi! Nhưng nhanh thôi!

An Nhiên nhú mày nhìn những tia nắng gay gắt đang chiếu thẳng vào mình theo ô vuông nhỏ trên vách phòng kính, nhưng không tránh đi. Cô lôi túi trong túi ra bao nhiêu lá và đứng hút liên tục. Một hồi vã mồ hôi nhễ nhại, cuối cùng cô lại ngừng đi.

Phía bên ngoài, tên công an thô bạo đập cửa.

- Em làm gì lâu vậy? Mời anh ra!

Không có tiếng đáp. Anh ta bước đến nhìn vào nắm tay nắm cửa, không nhúc nhích. Anh ta hiểu rằng chìa khóa đã chôn sâu trong túi vào ổ khóa, cũng không có kết quả.

- Một kiếp, cái anh chờ tới rồi!

An Nhiên nhìn chằm chằm, cô nghe tiếng bước chân của tên khác tiếng gõ cửa.

- Đợi tao lên xem sao.

Hán bát chiác gháng cá nhá đáng lán, vá hoáng hát khi tháy An Nhiên nám bát đáng, xung quanh váng vái nhiáu tán thuác.

- Cô ta ngát rái!

Nái xong, hán nhác ngái lán, nháy váo trong, vá xác cô mang ra ngoái.

- Đá rái đáy, cô đáng giá trá náa!

An Nhiên ngáng iá táa láng váo táng, thá khá nhác.

- Cá khi náo hát heroin quá liáu?

- ...

- Báy giá tánh sao? Cá cán gái đái ná cho bán y tá?

Tán công an thá hai cháa káp trá lái thá An Nhiên cát tiáng thá tháo. Hán cúi tháp hán đáng nghe cho rá.

- Nác!

Hán đáng gáng pháng, rát cho cô ly nác đáy. An Nhiên cám láy vá tu lián mát hái đáng cán.

Uáng xong, cô lái táa láng váo táng. Hai tán công an đáa mát nhán nhau ángái.

- Cô ta xáy ra chuyán ná đáy là tái mánh gánh trách nhiám kháng nhá. “Gái đái n” lán cáp trán xin y kián xem sao.

Váa lác đáng, cáng cáa bát má, mát trong hai tán nhán mát tá vá khá cháu.

- Anh tìm ái?

- Xin lái, tái là luát sá cáa cô An Nhiên.

Cá hai kháng hán mà cáng đáa mát vá gáng pháng. Khang nhán theo vá gáng nhá lao vá pháa cô.

- An Nhiên! Em cá sao kháng?

An Nhiên hái nháng mát lán nhán, ná ná cáng iá mát mái, nhá lác đáng. Khang thá ra nhá nhám.

Tá lác đáng cá tin cô bát, lòng anh nhá láa đát. Chá táng táng đáng cáng cô bá đáy thá bá o lán xe, anh đá muán lao váo đám lán mát nháng tán khán đáng. Anh náng cô đáng đáy táa váo mánh.

- Cáp trán cáa cáng anh sá “gái đái n” vá yáu cáng đáng cô An Nhiên ra vá ngay láp tác, tái đáng đáy đái. Náu cô áy cá bát ká tháng tách giá, tái sá kián cáng anh ra táa.

- Cháng tái cháng lám gá cô ta cá.

Váa lác đáng tháng iá trán bán đáng chuáng, mát trong hai tán tián đáng nhác áng nghe. Giáng đáng uáng táng bián mát, vá mát cáng lán vá mái đáy thá cáng trán cáng rám lái. Khang nhá chá mái cáng iá khi nghe hán láp đáng láp lái nhiáu lán mái tiáng “đá...đá...”.

- Anh đáng cáng đáng cô ta vá. - Hán gáng máy vá nhán Khang kháng máy thián cáng.

- Đáng cáng đáng? - Khang bát cáng iá máa mái - Cáng mán anh... Vái mát sá ngáng iá, láng táng tâm là vá giá, vá vái mát sá ngáng iá kháng, há bán nó báng cáng giá rá mát.

Khang đáng An Nhiên báng cáng rá kháng iá pháa sau hai gáng mát đáng đáng đáng káng lán.

oOo

Khi cáng cáa nháa An Nhiên váa kháng, cô thá hát ra mát hái, đáng tháng ngáng iá lái, nhán Khang nháng miáng cáng iá táng iá tán.

- Anh ngáng iá cháng em cháng, em đáng ráa mát cho táng nhá đáng.

- á... - Khang trán mát nhán theo đáng cô nhán nhán bián váo pháa nháa sau. Vái giáng sau đáng

anh b&# t c&# i thú v& - Em gi& i l& m, An Nhiên!

Khang huýt sáo m&# t b&# n nh&# c vui, xắn cao tay áo đi vào b&# p, loay hoay tìm ch&# đ&# g&# o, vo m&# t cách thu&# n th&# c và b&# t lên n&# i c&# m đ&# n. Anh m&# t l& nh, kh&# g&# t gù, l& y ra ít rau c&# .

- Khang, anh đang làm gì v& y?

Khang quay l& i, m&# m c&# i.

- N&# u c&# m cho em. Ch&# c c&# ngày nay ch&# a ăn gì ph&# i không?

Cô b&# m môi, c&# ngấn xúc đ&# ng.

- Anh bi&# t sao?

- Anh v&# n t&# n&# u ăn &# nhà mà! Đ&# hôm nay anh tr&# tài cho em xem.

- Em ph&# anh.

An Nhiên b&# c đ&# n g&# t m&# rau c&# trên bàn khi Khang b&# t n&# i n&# c lên b&# p.

- Sao anh bi&# t em b&# b&# t?

- Anh đ&# c tin trên m&# ng.

- Công vi&# c c&# a anh xong r&# i h&# ?

- Ch&# a, sáng mai anh l& i bay ra đó.

Khang đ&# ng l& i khi không nghe ti&# ng đáp tr&# c&# a cô.

- Sao v&# y Nhiên?

- Anh v&# đây vì em?

Khang h&# i s&# ng ng&# i khi nghe câu h&# i c&# a cô, nh&# ng sau đó l& i m&# m c&# i.

- &# em.

- T&# i sao?

- Anh lo em l& c gi&# a b&# y sói.

- Em không s&# h&# đâu.

L& n này anh b&# t c&# i l& n.

- Anh bi&# t! Ng&# c l& i, em làm cho h&# s&# cu&# ng c&# lên &# y ch&# !

An Nhiên cũng c&# i.

- Anh lo cho em h&# ?

- &# .

An Nhiên mang r&# c&# đ&# n r&# a &# v&# n&# c, c&# nh ch&# Khang đ&# ng. C&# hai gi&# im l& ng trong b&# u không khí &# m áp, m&# c dù ngoài tr&# i đang m&# a. An Nhiên đ&# t r&# c&# nh b&# p và đi v&# phía c&# a s&# .

- M&# a l& n l& m Khang!

Khang b&# c đ&# n c&# nh cô.

- C&# ch&# ng m&# a t&# t &# t áo em.

- Không sao, hôm nay em đã tr&# i qua nh&# ng đ&# u t&# h&# n th&# .

- Em có s&# l& m không?

- Lúc b&# nh&# c lên xe, em có s&# . Nh&# ng sau đó ch&# là nh&# ng c&# n u&# t gi&# n mà thôi. Anh bi&# t h&# h&# i em gì không?

Khang l& c đ&# u, im l& ng l& ng nghe cô.

- H&# h&# i em đ&# c cho bao nhiêu ti&# n khi đi bi&# u tình?

Khang b&# m ch&# t môi nh&# nén l& i c&# n gi&# n ch&# c trào ra. Anh b&# c lên m&# t b&# c và n&# m tay An Nhiên si&# t nh&# .

- Lòng yêu n&# c có th&# mua đ&# c sao? M&# t khi còn suy nghĩ ti&# n có th&# mua đ&# c lòng yêu n&# c, thì h&# đang đ&# y ng&# i dân c&# a mình đ&# n đ&# ng cùng ph&# i l& a ch&# n. Ti&# c là, chúng ta

tranh lūn v̄i h̄ b̄ng lūt, b̄ng l̄ ph̄i, trong khi h̄ dùng s̄ ích k̄ và lòng tham c̄a h̄ đ̄
xét đoán chúng ta. H̄ đã l̄a m̄ chúng ta quá lâu... Em v̄n nh̄ câu nói c̄a ông Lincoln “Anh
có th̄ l̄a vài nḡ̄i trong m̄i lúc, anh có th̄ l̄a m̄i nḡ̄i trong vài lúc, nh̄ng anh không th̄
l̄a m̄i nḡ̄i trong m̄i lúc.” S̄ có m̄t ngày, h̄ ph̄i cúi đ̄u khi s̄ đ̄i trá c̄a chính h̄ b̄
v̄ ch tr̄n.

- An Nhiên... cho đ̄n hôm nay anh m̄i bīt là chúng ta cùng đi m̄t con đ̄̄ng.

- Cùng con đ̄̄ng?

- Ph̄i, con đ̄̄ng đ̄a đ̄t n̄̄c chúng ta đ̄n n̄i t̄t đ̄p mà đáng lý ph̄i có đ̄̄c t̄ r̄t lâu.

Anh bīt s̄ l̄m gian nan và nguy hīm. Nh̄ng nḡ̄i b̄n đi tr̄̄c anh, có nḡ̄i đang ph̄i ch̄u
đau đ̄n trong tù, có nḡ̄i đang b̄ rình r̄p và hăm đ̄a hàng ngày. Ngày tháng này có th̄ anh
v̄n còn c̄t lên tīng nói tr̄̄c tòa đ̄ b̄o v̄ cho b̄n mình, mà bīt đâu mai đây thôi, nḡ̄i
đ̄ng nghe tuyên án l̄i là anh. Nh̄ng có h̄ gì, chúng ta t̄ hào vì có th̄ đi đ̄ng th̄ng nh̄ m̄t
con nḡ̄i, đúng không em?

Cô nḡ̄c nhìn anh, ph̄n tâm h̄n mà cô v̄n cho r̄ng quá bí̄n đây r̄i, nó đ̄p h̄n m̄c cô
t̄̄ng.

- Vì lý do này mà tr̄̄c đây anh gī khōng cách v̄i em?

Khang ḡt đ̄u thay cho câu tr̄ l̄i.

- Em có l̄nh không?

- Anh đâu có m̄c áo khoác mà h̄i em câu đó?

Khang nghiêng nhìn cô âu ȳm.

- Anh nghĩ là mình có cách khác hay h̄n.

An Nhiên quay nḡ̄i đ̄i đīn v̄i Khang, m̄m c̄̄i. Khang nh̄ ôm cô vào lòng.

Ngoài tr̄i v̄n đang m̄a. M̄a Sài Gòn bao gī cũng đ̄ th̄̄ng đ̄n l̄.

Sa M̄c Hoa